

ЧРЕЗ
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
ШЕСТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДО
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
ПЕТЧЛЕНЕН СЪСТАВ

КАСАЦИОННА ЖАЛБА

от Даниела Ангелова Маринова-Марчева
съдия от СГС, командирован в САС
съдебен адрес: гр.

Против:
Решение №13208 от 05.11.2014г.
по адм.д.№4967/2014г. на ВАС, VI отделение

Уважаеми върховни съдии,

Моля, да отмените като неправилно и незаконосъобразно Решение №13208/05.11.2014г. по адм.д.№4967/2014г. по описа на ВАС, Шесто отделение, в частта, в която е отхвърлена жалбата ми против решения по т.3.1., т.3.2., т.3.3. и т.3.14 по Протокол №9 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 27.02.2014г. , и в частта, в която съм осъдена да заплащам съдебни разноски в полза на Висшия съдебен съвет в размер на 300 лева и в полза на Милен Георгиев Василев в размер на 700 лева.

Моля, да приемете, че визираното решение подлежи на обжалване съгласно чл.36 ал.3 ЗСВ, и да разгледате по същество настоящата жалба. Считам, че неправилно в него е посочено, че е окончателно като е приложена по аналогия разпоредбата на чл.187 ал.3 ЗСВ. Цитираната норма има систематично място в Раздел II, гл.IX на Закона за съдебната власт, в който се съдържа уредба на процедурата по провеждане на конкурс за младши съдии и младши прокурори и на конкурс за първоначално назначаване в органите на съдебната власт. Обжалваните от мен пред ВАС, Шесто отделение, решения на Висшия съдебен съвет са постановени по реда на чл.193 ал.3 и ал.5 ЗСВ, за които не е предвидено изрично изключение от общото правило в чл.36 ал.3 ЗСВ, възпроизвеждащо разпоредбата на чл.131 АПК за двуинстанционен контрол на решенията на ВСС, тоест, че подлежат на обжалване само пред тричленен състав на ВАС. Видно и от текста на чл.194б ал.4 ЗСВ, касаещ решение на ВСС по избор на административен ръководител в нарочно уредената процедура по чл.194а-чл.194в ЗСВ, законодателят е възприел нормотворчески подход, чрез който общата клауза за съдебно обжалване в чл.36 ЗСВ е в Глава Първа на ЗСВ "Общи положения", а специалните съдопроизводствени правила -изключения, са изрично уредени. В този смисъл е уреден и реда за обжалване на решението по чл.193 ал.6 ЗСВ- чрез препращане към разпоредбата на чл.187 ЗСВ. Обжалваните от мен решения по чл.193 ал.3 ЗСВ и решението, с което се прекратява гласуването поради попълване на местата, не попадат в нито една от хипотезите, в които законодателят е изключил приложението на общото съдопроизводствено правило на чл.36 ЗСВ. Затова моля да приемете, че настоящата жалба е процесуално допустима и подлежи на обсъждане по същество на изложените в нея основания. Същата е подадена в срока по чл.36 ал.3 ЗСВ, насочена е срещу обжалваем акт, при наличие на интерес от обжалване /чл.159 ГПК/.

Считам, че обжалваното от мен решение от 05.11.2014г. по адм.д.№4967/2014г. е необосновано и постановено при съществени нарушения на материалния закон и на съдопроизводствените правила. Съдът не е изпълнил задълженията си по чл.168 ал.1, чл.169 и чл.172а ал.2 АПК, доколкото с оглед събраните по делото доказателства не е проверил законосъобразността на оспорените решения на основанията, визирани в чл.146 АПК. Решението е

неправилно и необосновано, тъй като съдът не е направил съответстващите на закона и съдебната практика правни изводи съобразно установените по делото факти. В една част изводите му пряко противоречат на императивни норми.

В жалбата си пред ВАС съм изложила аргументи по следните съществени нарушения на административно-производствените правила, които опорочават процесните решения на ВСС по протокол №9/27.02.2014г.: 1. В нарушение на императивната разпоредба на чл.192 ал.1 ЗСВ, при определяне на общата оценка за притежаваните от мен и от останалите кандидати професионални качества, не са взети предвид всички проведени до момента периодични атестирания, а само резултата от последното проведено атестиране; 2. Комплексната оценка от последното проведено атестиране е приравнена на цифрова оценка по правилото на чл.40 ал.2 от Правилата в противоречие на разпоредбата на чл.30 ал.1 т.10 ЗСВ, предвиждаща атестирането да е съобразно критериите в приетата Методика за атестиране на съдия, прокурор, следовател, адм.ръководител и заместник на адм.ръководител; 3. В процесната конкурсна процедура не бяха обсъждани представените от мен актове, както и тези на останалите кандидати при събеседването с тях, съгласно условието в чл.39 ал.3 от Правилата; 4. Събеседването е проведено при нееднакви за всички участници в конкурса условия в противоречие с разпоредбата на чл.8 АПК; 5. Събеседването с мен и с всеки отделен кандидат беше проведено от само един член на конкурсната комисия, определен по необявени критерии, в нарушение на разпоредбата на чл.192 ал.1 ЗСВ, предвиждаща събеседването да се проведе от конкурсната комисия в целия ѝ състав.

1. В нарушение на задължението си по чл.169 АПК съдът не е констатирал, че приетото от ВСС разрешение в чл.40 ал.4 от Правилата за провеждане на конкурси за младши съдии и младши прокурори, за първоначално назначаване и за повишаване в длъжност и преместване на съдии, прокурори и следователи /Правилата/ противоречи пряко на нормативен акт от по-висока степен- чл.192 ал.1 изр.2 предложение второ ЗСВ, като съответно не е приложил императивната разпоредба на чл.15 ал.3 в.ал.1 Закона за нормативните актове, съответно чл.5 АПК. Във визираната норма на чл.40 ал.4 от Правилата ВСС е изменил съществено едно от условията за определяне на крайния резултат от проведеният конкурс за повишаване в длъжност, като е игнорирал незаконосъобразно предвиденото в закона изискване да се вземат предвид резултатите от всички проведени до момента периодични атестирания на кандидата, и е приел, че се взема предвид само оценката от последната атестация. Съгласно чл.197 ал.2 ЗСВ на всеки четири години се прави периодично атестиране за този период. Към датата на процесния конкурс имам две проведени атестирания- през 2009г. и през 2013г., но при формиране на общата оценка от конкурса е възприета само тази от 2013г..

Считам за недопустим извода на съда в обжалваното решение, че се касае за целесъобразност, а не за законосъобразност на обжалваните от мен решения доколкото Правилата в посочената част противоречат пряко на закона. Липсва въобще произнасяне по въпроса за изменението на закона чрез издадените от ВСС правила, респ. за законосъобразността на приетите решения. Съдът е приел, че не било целесъобразно изчислението на средна аритметична оценка от всички проведени до конкурса атестации. Считам, че доколкото в административното производство не се извършва проверка по отношение на целесъобразността на един индивидуален административен акт, а само на неговата законосъобразност, съдът е излязъл извън рамките на своята компетентност обсъждайки именно доколко е целесъобразно приетото от ВСС в чл.40 ал.2 Правилата.

Отделно от това изводите на съда по отношение на целесъобразността на нарушението на законовата разпоредба са нелогични и вътрешно противоречиви. От една страна се приема, че официалната оценка на професионалната квалификация и деловите качества на магистрата се прави чрез неговото периодично атестиране, като сбора на всички периодични атестации служат за "установяване дали кандидатът притежава необходимите качества за професионално израстване", а от друга страна се прави извода, че най-актуална, разбирай релевантна, била оценката от последното атестиране. В подробно изложените от съда разсъждения недвусмислено и категорично се приема, че показателите за професионалната квалификация и деловите качества на кандидата най-добре се разкриват именно чрез анализ на всички проведени атестации, като се проследява съответно тенденцията на

професионалното развитие- дали е налице подобряване или регрес в него. Затова заключението на база на тези разсъждения, че последната атестационна оценка е най-точна поради своята актуалност, е не просто необосновано и нелогично, а в пряко противоречие на изложените преди това от съда изводи. С този си извод съдът практически въвежда несъществуващо в закона изискване по отношение на формиране на един от компонентите в конкурсното класиране. Съдът обаче е призван да установява, а не да създава правото.

Поддържам тезата, развита в първата ми жалба, че отчитането на резултата от всяко проведено до момента периодично атестиране е въведено от законодателя в нормата на чл.192 ал.1 ЗСВ именно с оглед обезпечаване точната преценка на професионалните, делови и нравствени качества на кандидата през целия период на заеманата от него длъжност. Както и съдът правилно е отчел, резултатите от проведените атестирания дават представа за цялостното професионално развитие. Да се възприеме само една от всички оценки след проведени повече от едно периодични атестирания съвсем логично би довело до едностранчивост и необективност на крайната оценка за качествата на магистрата. Последната по време атестация е актуална с оглед времето си на извършване, но не и с оглед цялостното професионално развитие на магистратите, какъвто е възприетият в закона принцип. Изключвайки всички проведени атестирания, без последното проведено по време, ВСС по недопустим начин е изменил приложението на чл.192 ал.1 предл.второ ЗСВ, което води до незаконосъобразност на извършеното класиране, респ.до незаконосъобразност на оспорените от мен решения.

2. Не съм съгласна с извода на съда, че при формиране на резултата от проведения конкурс следва да се вземе предвид словесното обобщение на цифровите оценки от проведеното атестиране, а не цифровото изражение в определен брой точки. Всъщност, съдебният състав се е задоволил по наведеното от мен основание за незаконосъобразност на обжалваните решения да възпроизведе критериите за атестиране /чл.198-201 ЗСВ/, както и част от съдържанието в раздел "Механизъм за оценяване" от приетата от ВСС Методика за атестиране на съдия, прокурор, следовател, административен ръководител и заместник на административен ръководител /Методика/, без да обсъди по същество доводите в разглежданата от него жалба.

Съгласно чл.204 ал.3 от ЗСВ, след провеждане на атестирането, Комисията по предложенията и атестирането на съдии, прокурори и следователи изготвя "комплексна оценка", като степените на положителната такава са: задоволителна, добра и много добра. Оценката се изготвя на база изчерпателно посочените в чл.198-чл.199 ЗСВ общи и специфични критерии за атестиране. В разпоредбата на чл.209а ЗСВ е предвидено ВСС да приеме наредба за показателите, методиката и реда за провеждане на атестирането на магистратите. Висшият съдебен съвет е възприел в издадената в случая от него Методика /чл.82 ал.1/, че комплексната оценка от атестирането представлява "словесно обобщение" на квалификацията, достиженията и професионалната пригодност, преценени по сбора на цифровите оценки по отделните критерии в чл.198-чл.199 ЗСВ. В Методиката е прието , че "добра" комплексна оценка е при констатирано "съответно на длъжността изпълнение на работата" при общ сбор на точките по отделните критерии от 66 до 85, "много добра" - при сбор съответно от 86 до 100 точки. Считам, че доколкото комплексната оценка съдържа както словесни констатации по показателите за атестиране, така и цифрова оценка, е недопустимо да бъде приравнявана на цифрова такава по реда, предписан в чл.40 ал.2 Правилата, а именно- комплексна оценка "много добра"- на 6 /шест, комплексна оценка "добра"- на 5 /пет/, комплексна оценка "задоволителна"- на 4 /четири/. Това приравняване противоречи на смисъла и целта на закона /чл.204 ал.3 вр.чл.192 ал.1 ЗСВ/. Същото е незаконосъобразно, тъй като подобно преобразуване е в противоречие с цялата уредба на атестирането като дейност по оценяване на всички онези професионални качества, релевантни за крайният извод за квалификацията и деловите качества на магистратите, като не държи сметка за целта на закона да се постигне прецизно оценяване на всички онези качества, които кандидатите притежават. Комплексната оценка по смисъла на чл.204 ал.3 ЗСВ и с оглед приетото от ВСС в Методиката съдържа както словесно, така и цифрово изражение на оценката по всеки един от общите и специфични критерии. Недопустимо е изготвените в атестационната процедура комплексни оценки да бъдат приравнявани на цифрови такива по начин,

различен от възприетия в Методиката, респ.в противоречие на чл.209а ЗСВ. Приравняването на практика деформира и напълно обезсмисля оценката от атестирането, като така игнорира най-съществената част от преценката за професионалните качества на отделния магистрат- тази за квалификацията, достиженията и професионалната му пригодност. Така, кандидат с 86 точки и такъв със 100 точки от проведено периодично атестиране, получават по силата на приетото в чл.40 ал.2 Правилата еднаква цифрова оценка за целите на конкурса, което на практика подменя съществено резултата от периодичното атестиране, чието единствено предназначение по силата на закона е да участва при формиране на общата оценка по чл.192 ал.1 ЗСВ. Цифровото изражение на словесните констатации не са само помощно средство при оценяването, а негова съставна част. Затова считам, че в посочената част Правилата са в пряко противоречие с приетата от ВСС Методика по отношение на образуването на крайната атестационна оценка.

Посоченото приравняване противоречи и на предвиденото в чл.192 ал.1 ЗСВ, а именно общата оценка да е основана в еднаква степен на резултата от събеседването и на резултатите от проведените до момента периодични атестирания. Изменението на оценката от атестирането по начин, различен от предвидения в закона, води до незаконосъобразност на крайната обща оценка на всеки един от кандидатите, което прави и обжалваните решения на ВСС незаконосъобразни.

В нарушение на разпоредбите на чл.168-чл.169 АПК съдът не е констатирал въз основа на представената по делото административна преписка по провеждане на конкурсната процедура, че голяма част от критериите, по които конкурсната комисия в случая е определила оценката от събеседването, се припокриват с критериите, по които е определена оценката от атестирането. Видно от мотивираното становище на комисията, поставяните въпроси на кандидатите са целели да установят професионалният опит, деловите качества, практическите и теоретични познания на кандидата, способността му да взема решения и да ги аргументира, общата правна култура, както и общата професионална компетентност и квалификация аналитичните способности, бързина на реакциите, ясен юридически език, обща езикова и правна култура на кандидатите. Съгласно чл.198 ал.1 ЗСВ, критериите за атестиране включват: правни познания и умения за прилагането им, умение за анализ на правнорелевантните факти, умение за оптимизация на организацията на работа, експедитивност. Тоест, съдържанието на основната част от критериите, които е приложила конкурсната комисия, е идентично по своя смисъл с критериите, приложени от помощната атестационна комисия, което води до недопустима ревизия на влязло в сила решение за определяне на комплексната атестационна оценка. Конкурсната комисия, като помощен орган в конкурсната процедура, има изчерпателно уредена компетентност- провеждане на събеседване с кандидатите по практически въпроси, свързани с прилагането на законите /чл.192 ал.1 изр.1 ЗСВ in fine/, и поставяне на оценка от това събеседване. В противоречие с принципите на публичност, равенство, прозрачност, последователност и предвидимост, законност и истинност, конкурсната комисия е определила оценка по критерии за който вече е проведено оценяване, извън рамките на делегираната й компетентност, при липса на регламент за обективно и законосъобразно определяне на тази оценка. В този смисъл, оценките на конкурсната комисия в случая не са обусловени единствено от резултата на проведеното събеседване, а и от резултата по оценяване по критерии, възложено на помощните атестационни комисии, което пък пряко противоречи на предвиденото в чл.192 ал.1 ЗСВ.

Отделно от изложеното, приетите от комисията критерии не са обявени на кандидатите, не са регламентирани в Правилата и ЗСВ, поради което е следвало да бъдат огласени предварително, за да могат кандидатите да се запознаят с тях. Противното води до опорочаване на конкурсната процедура, доколкото не са спазени принципите на публичност, прозрачност, предвидимост /чл.5, чл.12, чл.8 АПК/.

3. Не съм съгласна с извода на съда, че не е налице нарушение на приетото от ВСС в чл.29 ал.3 т.2 и т.3 от Правилата задължение на конкурсната комисия да обсъди при т.нар. "събеседване" с всеки от кандидатите избраните по реда във визираните норми актове от последните три години от дейността на кандидата. Безспорен факт, както е констатирано и в обжалваното решение, е неизпълнението на това съществено условие от конкурсния регламент. Съдът неправилно и

незаконосъобразно е приел, че това нарушение на правилата не съставлява съществен порок, водещ до незаконосъобразност на обжалваните решения. В правомощията на съда е преценката дали административния орган е съобразил издаденият от него индивидуален административен акт с действащите към момента на постановяването му материални и процесуални законови разпоредби, но не и преценката относно целесъобразността на тези разпоредби в конкретния случай. Дали е удачно или не предвиденото от ВСС обсъждане на актовете на кандидатите при провеждането на събеседването, в каквато насока е разсъждавал съда, е ирелевантно при преценката за съответствие на обжалваните актове с предписанията на закона. Не може да се приеме за несъществено нарушение неспазването на приетите правила за провеждане на конкурс. Невярна е констатацията на съда, че конкурсната комисия била длъжна само да се запознае с актовете на кандидатите, но не и да ги обсъжда. Подобно интерпретиране на категорична и ясно разписана процесуална норма е недопустимо.

Видно от Решение по т.76.1. по Протокол №8/20.02.2014г., Висшият съдебен съвет, след като е приел в мотивите си към решението, че в проведените до датата на решението събеседвания по обявени конкурси за повишаване в длъжност конкурсните комисии не са обсъждали представените актове от кандидатите, е указал комисииите да обсъждат по време на събеседването със съответния кандидат представените със заявлението актове по чл.32 ал.3 т.2 и т.3 от Правилата. Освен процесният конкурс, не е провеждан друг такъв след измененията в Правилата, касаещи условието за обсъждане на актове на кандидатите, поради което е очевидно, че констатацията касае именно обжалваната конкурсна процедура. Целта на чл.39 ал.3 Правилата, видно от редакцията, съобразно основния критерий, предвиден от чл.192 ал.1 ЗСВ, е дискусия и анализ на конкретните актове, чрез които да се постави по-прецизна оценка на професионалните качества на кандидата. Обсъждането е съществена част от събеседването като цяло и липсата ѝ не дава пълна представа за кандидата. В тази връзка поддържам възражението си, че процесното събеседване с мен и с останалите кандидати не е проведено по реда и начина, предвиден в Правилата и в закона, което е съществено нарушение на административно-производствените правила /В т.вр. Решение №219/09.01.2014г. на ВАС, 6-то отделение по адм.д.№13759/2013г./. Приложимите в дейността на ВСС принципи на служебно начало по чл.9 от АПК и за последователност по чл.13 АПК, задължават ВСС да проведе и приключи обявения конкурс при условията на раздел II от глава девета на ЗСВ и при действието на визираните Правила. Като е утвърдил резултатите от процесния конкурс, чиято порочност е констатирана и обявена от самия административен орган преди приемането на обжалваните решения, ВСС е постановил незаконосъобразни решения, които следва се отменят.

4. По отношение на становището на съда относно възражението ми за нееднакво третиране на участниците в проведения конкурс с оглед задаването на различни по сложност, относимост и значимост въпроси по време на събеседването, считам че то е необосновано и неправилно. От една страна, в обжалваното решение е прието, че съда не притежава специални знания в областта на търговското право и гражданския процес, за да прецени *“сложността, относимостта и значимостта на поставяните на всеки кандидат въпроси”*, а от друга страна категорично се заявява, че *“няма данни по делото за нееднакво третиране на участниците в конкурса”*. Тоест, след като е изложил аргументи защо не е компетентен да обсъди релевиращият от мен довод, съдът е изразил ясно краен извод по този довод. Съвсем необосновано в тази връзка съдът отказва поисканата от мен съдебна експертиза. Недопустимо е жалбата ми да бъде приета за неоснователна с аргумента, че същата е недоказана, след като съдът е отхвърлил доказателственото ми искане по повод именно на този аргумент.

Същевременно, твърденият от мен факт за проведено при нееднакви условия за всички участници събеседване в случая, е установен от самия административен орган видно от решение по т.76.2. и т.76.3. по Протокол №8/20.02.2014г.. Въпреки че е констатирал изрично наличието на *“различен подход при провеждане на събеседването по чл.192 ЗСВ във връзка с чл.39 ал.3 от Правилата”* в проведените до 20.02.2014г. събеседвания по обявени конкурси за повишаване в длъжност, и е указал на конкурсните комисии *“да имат еднакъв подход и критерии при поставяне на въпросите с цел установяване подготвеността на кандидата за длъжността, за която кандидатства”*, както и да

"формулират и задават еднакви по тежест въпроси към всеки кандидат", ВСС е пренебрегнал съществените нарушения, допуснати от конкурсната комисия на уредената процедура в закона и в приетите Правила.

Дейността на комисията по оценяване на кандидатите не подлежи на съдебен контрол, безспорно, но различието по сложност на въпросите, зададени на участниците в конкурса за ТО на САС, е част от преценката за законосъобразното провеждане на събеседването, доколкото засяга принципа на равенство, прогласен в чл.8 от АПК и съставлява дискриминационен подход по отношение на кандидатите. Порочността в този смисъл обуславя отмяна на незаконосъобразните решения на посоченото основание.

5. Не съм съгласна и с извода в обжалваното решение, касаещ възражението ми за нарушаване на принципите на предвидимост, равенство и безпристрастност в конкурсната процедура чрез провеждане на предвиденото в закона събеседване от един от членовете на комисията, а не от комисията в цялост. Този факт следва да се приеме за установен, тъй като останалите страни по делото не са го оспорили, а съставеният стенографски протокол очевидно съдържа непълноти, за които няма предвиден ред за допълването му по аналогия на реда за допълване на протоколите от открити съдебни заседания. Неоснователно и противно на правилата на логиката съдът е приел, че събеседването само с един член от конкурсната комисия, избран по неясни критерии, не увеличавало субективният елемент в провеждането на конкурса, защото членовете на комисията били избрани в законоустановена процедура. Ирелевантен е, според мен, въпроса за компетентността на комисията, както в обратен смисъл е приел съда. Дали са избрани на случаен принцип или не, дали е гарантирана компетентността на комисията, са факти, които не подменят липсата на правна възможност, предвидена в Правилата или в закона, формулирането на всички въпроси по време на събеседването с всеки един кандидат да е само от един член на конкурсната комисия. В чл.192 ал.1 ЗСВ, и в Правилата, изрично е предвидено събеседването да се проведе от комисията в целия ѝ състав. Без значение е в случая, че всеки член на комисията поставя своя оценка по релевантните критерии за оценка на отговорите на кандидатите, след като само един от членовете има възможност да определя вида, съответно сложността и относимостта на задаваните на кандидата въпроси. Мълчанието на останалите членове не означава съгласие със задаваните въпроси. Въпросите не са предварително обсъдени от членовете на комисията, но дори и да е така, то тогава следва председателят на помощния орган в конкурса да зададе определенията за кандидата въпроси.

Уважаеми върховни съдии,

Посочените в жалбата ми пороци на процесната конкурсна процедура са симптоматични за начина, по който се организират и провеждат всички конкурси за повишаване в длъжност в съдебната система. Те са свързани най-общо с липсата на необходимите инструменти за провеждане на обективен, адекватен и законосъобразен избор. Несполучливата реформа в частта относно повишаването в длъжност на магистратите, проведена през 2011г. с измененията на ЗСВ ДВ бр.1/2011г., предвиждаща т.нар."събеседване", което на практика е класическа форма на изпит, но без всички онези гаранции за равнопоставеност, обективност и предвидимост, които са призвани да съхранят справедливостта на крайният акт, според мен, налага при преценката за законосъобразността на решенията за класиране в конкурса да се изхожда изцяло от буквата, целта и духа на закона. Липсата на каквато и да е анонимност, която да изолира възможността за субективизъм както при провеждане на т.нар.събеседване, така и при формиране на оценката от него, липсата на конспект, респ.на предварително обявени теми със сходна значимост и сложност, липсата на случаен избор на задаваните въпроси при събеседването, съчетано с пълното игнориране на резултата от атестирането, на който закона е придал определяща роля при преценка на най-същностните качества на всеки един магистрат, и който еманира в крайна сметка неговата професионална пригодност, като е един дължим отговор на ежедневните ни усилия и дейност, минират въобще възможността за справедливо и обективно провеждане на конкурсите за повишаване

в длъжност. Същевременно атестирането е сведено до една изключително формална и неадекватна процедура, при която почти няма кандидат с по-ниска от "много добра" комплексна оценка, която приравнена по начина, обсъден по-горе, произвежда почти всички кандидати в отличници и води до пълно обезличаване на най-съществените качества на всеки един магистрат. Законодателят е предвидил изрично в чл.197 ал.2 ЗСВ, че периодичното атестиране е оценка на професионалната квалификация и деловите качества на магистрата, като показателите са изброени изчерпателно в разпоредбата на чл.209а ЗСВ. При формиране на крайния резултат от конкурса, обаче, се придава необоснована и изключителна значимост на резултата от 10-минутното събеседване, чийто начин на провеждане е изцяло несъответен на целта на конкурса- да се преценят всички качества на кандидата, които имат значение за неговата професионална дейност. На практика се оказва, че не професионалната ежедневна дейност в продължение на години и оценката за нея, формирана по пътя на инстанционния контрол, са годни да определят дали всеки един кандидат има качествата да заеме длъжността, за която кандидатства, а оценката от представянето на кандидата по време на няколкоминутното му препитване, комплицирано с изложените по-горе проблеми.

Уважаеми върховни съдии,

Моля, с оглед изложеното по-горе, и на основание чл. 222 ал.1 АПК, да отмените Решение №13208 от 05.11.2014г. по адм.д.№4967/2014г. на ВАС, VI отделение, като постановите друго с което да отмените на основание чл.146 ал.4 АПК решения по т.3.1., т.3.2., т.3.3. и т.3.14 по Протокол №9 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 27.02.2014г., като изпратите преписката обратно на Висшия съдебен съвет с указания за провеждане на нов конкурс, съобразен с нормите и целите на ЗСВ.

Приложения: преписи от жалбата за страните, квитанция за внесена държавна такса.

С уважение:

